

ירושלים	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:45	6:03	6:38	
5:02	6:02	6:37	
4:52	6:02	6:37	
4:56	6:04	6:39	
5:10	6:11	6:41	
4:54	6:04	6:25	

ישמחו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצווי תבל, לזיכוי הרבים. הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

שקל הקודש

מרבין בשמחה

הכלל הידוע מהז"ל, שהשבת היא המשפעת של כל הדברים המתרחשים באמצע השבוע שלאחריו, מקבל משנה תוקף בכניסה לחודש זה, שבו אנו קוראים בשבת הקודמת לראש חודש את קריאת פרשת השקלים על שם הזמן של ראש חודש שחל באמצע השבוע שבו צריכים להכריז על השקלים. כך גם בהמשך, בשבת זכור שבו אנו קוראים על מחיית עמלק, על שם חג הפורים שיחול בשבוע שלאחריו.

הכל מטעם זה, שהשבת היא הקובעת את כל מה שיתרחש בשבוע שלאחריו.

ומשכך, נוסף עוד, כי משבת זו נשפע שפע השמחה המלווה את החודש הבא עלינו לטובה.

הבה נוסף עוד ועוד בכבודה של השבת, נענגה ונקדשה כראוי לה, ונזכה שהשבת הזו תביא עלינו בכנפיה את ריבוי השמחה לכל החודש הקרוב, ועד לשמחה הגדולה שבגאולה השלמה.

משנכנס אדר מרבין בשמחה.

סיום עשיית המלאכות זמן ארוך קודם כניסת השבת.

ברור הדבר, שככל שנקדים את סיום עשיית המלאכות, הרי שבכך מונעים אנו את עצמינו מלהגיע למכשול חמור של עשיית מלאכות אחרי זמן כניסת השבת.

יבוא אדם ויטען, 'אני עצמי אהיה זהיר, ואעשה מלאכות עד לזמן עצמו, ומובטח אני שלאחר השקיעה לא אעשה מלאכה חס ושלום'. יתכן והדברים לכשעצמם נכונים הם, אותו אדם אכן ייזהר בכך. אך האם יכול הוא לומר בבטחה שכל האחרים גם יידעו להיזהר כמוותו? האם יכול הוא להיות שקט בדבר שאחרים שאף הם יעשו מלאכות בערב שבת סמוך לזמן הדלקת הנרות, לא ייגלשו חלילה לתוך הזמן הגבולי של ספק חילול שבת רחמנא ליצלן?

למדנו מכאן דבר מעניין מאוד, שטובת הציבור שיהיה מי שיפקח על כלל הציבור שלא יהיו ביניהם פורצי גדר ועוברי עבירה, ומשכך הרי שכסף הציבור שנתרם לצורך הקרבנות ועבודות בית המקדש, מיועד גם לשלם עבור אלו שיעמדו ויקנסו את עוברי העבירות, אף שהתועלת העקיפה מכך לצורך הקרבנות היא שולית.

ואם למדנו על אחריות כלל הציבור להרחיק מתוכם כל אפשרות של עוברי עבירה, עד כדי שימוש בכספי הציבור לצורך קנסות על אלו שכן נכשלו, יכולים אנחנו להסיק מכך שלכל הפחות כציבור נרחיק מעצמינו עוברי עבירה, על ידי משנה זהירות בו ננקוט אנחנו בהרחקה מאפשרות של כניסה למכשול.

אחד מהדברים עליהם היו מוציאים כסף מתרומת הלשכה, אף שאין זה צורך ישיר לקרבנות הציבור, הוא התשלום לדייני הגזירות שהיו בירושלים, שהם היו מקבלים את משכורתם על כך שאין הם יוצאים לעבודה אחרת, והיו נותנים להם שכר קצוב לשנה מכסף זה של תרומת הלשכה. דין זה מבואר בתחילת הפרק האחרון של מסכת כתובות.

מה השייכות של הדיינים הללו לתרומת הלשכה? ביארו הראשונים, שדיינים אלו היו קונסים את כל עוברי העבירות, כולל גם אלו שעברו על עבירות בבית המקדש, לפיכך היה בהם צורך לבית המקדש, משום כך היו משלמים להם מקופת הציבור שנתנו את הכסף לבית המקדש.

למדנו מכאן דבר מעניין מאוד, שטובת הציבור שיהיה מי שיפקח על כלל הציבור שלא יהיו ביניהם פורצי גדר ועוברי עבירה, ומשכך הרי שכסף הציבור שנתרם לצורך הקרבנות ועבודות בית המקדש, מיועד גם לשלם עבור אלו שיעמדו ויקנסו את עוברי העבירות, אף שהתועלת העקיפה מכך לצורך הקרבנות היא שולית.

ואנחנו באים ללמוד מכך, על חובת הציבור להרחיק ממנו ככל האפשר כל אפשרות של עבירה חס וחלילה, ועד כמה מטרה זו חשובה ומיוחדת, שמוציאים על כך מהכסף שמיועד לעבודת הקודש בבית המקדש.

ומכאן נעבור לענייננו, הוא חובת

בשבת זו קוראים בספר תורה נוסף את פרשת שקלים, כחלק מהדין שבאחד באדר משמיעים על השקלים.

הכרזה זו מה טיבה?

נציג כאן את עיקרי הדברים: קרבנות ציבור רבים היו מקריבים בבית המקדש, שהם קרבנות התמידין בשחרית ובערבית מידי יום ביומו יחד עם נסכיהם, והקטרת הקטורת, וכן המלח שמולחים את הקרבנות, והעצים שמעלים על המזבח, ובשבת ימים טובים נוסף גם קרבנות המוספים למיניהם, וכן לחם הפנים שמחליפים מידי שבת על השולחן.

כל אלו, היו נקנים על ידי גזברי ההקדש מכסף אותו תרמו כל בני ישראל ללא יוצא מן הכלל, במדה שווה ואחידה, שהיא מחצית השקל. כיון שהדין הוא שכל קרבנות שמגיעים החל מראש חודש ניסן, צריכים לבוא מתרומה חדשה שנתרמה באותה שנה, היו כל שנה צריכים לגבות את מעות מחצית השקל במהלך חודש אדר, כדי שבראש חודש ניסן יוכלו להביא את הקרבנות מהתרומה החדשה שנתרמה בלשכה המיוחדת לכך, שעל שמה קרוי כסף זה 'תרומת הלשכה'.

מכסף זה של מחצית השקל אף היו קונים את בגדי הכהונה שהם צרכי הקרבנות, ועוד הוצאות שונות שהיו לצרכי הקרבנות, כמו בשנת השמיטה שהיו שומרים על תבואות ההפקר שנצרכים לצורך הקרבת העומר ושתי הלחם.

לשון חכמים

הכל לפי רוב המעשה ולפום צערא אגרא ולפי הטורח, וכיון שאנו רואים שכבוד השבת הוא ליקח כל הדברים ביום שישי כדי שיהיו מוטעמים ומתוקנים כראוי וניכר בכבוד השבת הבא לקראתנו, למה נחדל מפני קלות טרחנו ומשאנו... וכיון שביררנו שהכנת יום השישי ראויה מפני כמה טעמים וסברות אין ראויה לבטלה מפני טרוח ומשא...

וכן ראוי לכל ירא שמים לעשות כשרואה דבר בתוך השבוע יפה וראוי והוא דבר הצריך לאותו שבת, ויש ספק אם ימצא לכבוד השבת אם לאו, יקנה אותו וישמור אותו לשבת כי ראויה היא שבת לכל הכבוד הזה ולהשתדל בכבודה בכל ששת ימי המעשה בזה האופן, ויכולה היא שתרחם עליו להמציא לו בשפע מזונותיו, כי כאשר יפתח ידיו לכבוד השבת כן יפתחו לו מן השמים לתת לו די מחסורו.

סדר היום, הכנת יום השישי לכבוד השבת

פניני הלכה

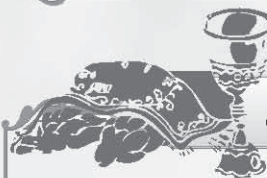
שאלה: מי שרוצה להדליק נרות קודם הזמן הקבוע להדלקת הנרות, האם יש בכך חיסרון?

תשובה: אשה המדלקת נרות שבת, יכולה לכתחילה להדליק נרות שבת משעת פלג המנחה, ואין בכך כל חיסרון, ואדרבה מעלה יש בכך שמסיפה מהחול על הקודש. וטעם הדבר, שהרי הנשים המדליקות נרות, מקבלות עליהם את השבת בהדלקה זו, ובכך ניכר שמדליקים לכבוד שבת.

אך איש המדליק נרות שבת, שאין מקבל עליו את השבת בהדלקה, לכתחילה אין ראוי שיקדים להדליק נרות קודם זמן ההדלקה. ואם מקדים להדליק נרות לפני ארבעים דקות שקודם השקיעה, צריך לקבל עליו שבת בהדלקה זו. ודי בכך שיקבל עליו את השבת סמוך להדלקה לאחריה, ואינו צריך לקבל שבת בשעת ההדלקה עצמה. ויש אומרים שדי בכך שאחד מבני הבית הגדולים (ברי מצוה) יקבל עליו שבת בשעה זו. ובדיעבד אף אם לא קיבלו עליהם שבת, יצא ידי חובה בהדלקה שהדליק מפלג המנחה.

ואם מתכוון לקבל עליו שבת בהדלקה עצמה, צריך לברך על הדלקת הנרות לאחר ההדלקה, כפי שכן הוא המנהג בנשים שמקבלות את השבת בהדלקה.

מקורות: שולחן ערוך רסג, ד; שולחן ערוך הרב שם, יא ובקונטרס אחרון שם, ב; משנה ברורה שם, כ. וראה שמירת שבת כהלכתה פרק מג.

אמרת השבת

הבית יוסף (אורח חיים סימן רעא) הביא את דברי האבודרהם שכתב לבאר מה טעם אין אומרים בקידוש של שבת 'אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון' כפי שכן אומרים בקידוש של יום טוב, לפי שהשבת ניתנה במרה כשעדיין לא בחר בנו לגמרי עד אחרי מתן תורה, אבל כשהצטוו על יום טוב הוא אחרי מתן תורה שכבר נבחרו מכל העמים.

והוסיף הגר"ח קניבסקי, שמה שאומרים בהמשך נוסח הקידוש 'כי בנו בחרת ואותנו קידשת מכל העמים', הוא על יציאת מצרים, שכבר באותה שעה התחילה הבחירה של עם ישראל, אך מכל מקום עדיין לא נגמרה הבחירה, שהרי קודם מתן תורה חיזר הקדוש ברוך הוא על כל אומה ולשון שמא יאבו לקבל את התורה, ורק משענו בני ישראל נעשה ונשמע, הושלמה בחירתם של ישראל.

שמעיה תפלתו עמוד רמה

פרשת השבת

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבֹּת
בְּחַרְיֵשׁ וּבְקִצִיר תִּשְׁבֹּת (לה. כא)

בגמרא (ראש השנה ט, א) מובא דעת רבי עקיבא, הלומד מפסוק זה חובת תוספת מהחול על הקודש בשביעית, וממנה לשאר דיני הוספה מחול על הקודש בשבתות וימים טובים.

ופירש רש"י, שכך דורש רבי עקיבא פסוק זה, שמה שנאמר בסוף הפסוק 'בחריש ובקציר תשבית' אינו הולך על השבת, שכן בשבת צריכים לשבות משלושים ותשע מלאכות ולא רק מחריש וקציר, ועל כרחק פסוק זה הולך על השביעית, וכוונת הפסוק שאף שנאמר 'ששת ימים תעבוד', מכל מקום יש זמנים שאף בששת הימים אי אפשר לעבוד בכל המלאכות, והוא בשנת השמיטה שצריכים לשבות מעבודות הארץ. אך על שנת השמיטה עצמה אין צריכים פסוק זה, שכבר הצטיינו במצוות עשה לשבות בשנת השמיטה, ולכן דורשים מפסוק זה לשבות מחריש ומקציר אף בתוספת שנת השמיטה.

ומבואר בסוגיא, שכיון שהפסוק מחמיר להוסיף תוספת על שביעית שאינו אסור בכל המלאכות, קל וחומר שבשבת ויום טוב צריכים להוסיף מהחול על הקודש לאסור בכל המלאכות. ואף לומדים מכאן על דין תוספת יום הכפורים שצריכים להתענות אף בתוספת היום.

וביאר השפת אמת, שאף שהפסוק מדבר על איסור מלאכות בתוספת, מכל מקום הבינה הגמרא שנאמר בדין התוספת שהוא כמו חלק מהיום עצמו, וממילא אף כל מצוות היום נאמרו אף על התוספת.

מעשה לשבת

טריחה ותוצאה

כך היה חוזר הדבר ונשנה מידי שבוע בשבוע, כשמיום ראשון היה אותו צדיק מתחיל לדאוג למעות עבור בשר לכבוד שבת, ולמרות כל השתדלויותיו לשלוח ידו במלאכה כלשהי ולהרויח משהו, לא עלתה בידו, ורק זמן קצר לפני שבת היה עולה בידו להשיג חתיכת בשר קטנה במחיר מפולפל.

הצטער אותו צדיק על מה שקורה, וחשב שמה מעשיו אינם רצויים, ומשום כך אין מאפשרים לו מן השמים לקיים את מצוות עונג השבת כראוי, אי לכך גמר אומר בלבו לעשות שאלה מן השמים לדעת פשר דבר, על מה ולמה אירע לו כזאת, מה עוד שהדבר גורם לו ביטול תורה ותפילה מחמת טרחותיו לתור אחר מלאכה ואחר הבשר.

נענה אותו צדיק מן השמים, שבאמת כלפי שמיא אין חילוק אם יאכל בשר בשבת או לא, אלא עיקר רצון ה' הוא הטריחה וההתאמצות שאדם טורח ודואג על מצוות עונג שבת, ומשכך צריך הוא לשמוח על שזכה מן השמים שצריך הוא לטריחה כה רבה לכבוד השבת.

סיפור זה היה מספר כ"ק האדמו"ר הגה"ק בעל 'שפע חיים', ששמע אותו מאביו הגדול רבי צבי הירש מרודניק זכותם יגן עלינו, כשהיה לומד מכך עד כמה עיקר החשיבות הוא לפי העמל והיגיעה, ועד כמה יש לדאוג לקיום מצוות עונג שבת כבר מתחילת השבוע.

שיעורי חומש רש"י תשמ"ג בהעלותך

כשהגיע לביתו עם החתיכה הקטנה אותה השיג במיטב דמו וכספו עליה עמל כל השבוע, כבר כמעט לא היה פנאי, והיה משרה את הבשר במים רק תשע דקות במקום חצי שעה, כפי הדין שאם השעה דחוקה מותר להקל בשרייה מועטת כזו לכבוד שבת, ואחר כך היה מולח את הבשר, שגם בזה היה מסתפק שישעה המלח במשך שמונה עשרה דקות בלבד כפי השיעור הקטן ביותר (ראה יורה דעה סט, ו), ורק קרוב לזמן הדלקת הנרות הספיק להעמיד את הקדרה עם חתיכת הבשר על האש, כשקרוב לשקיעה היה מבושל הבשר כמאכל בן דרוסאי כך שהיה יכול להמשיך להשהותו על האש למשך השעות הקרובות עד לסעודת שבת.

צדיק גדול במעשיו וחסיד בכל דרכיו היה בשנים קדמוניות, ששמו לא נמסר מדור לדור, וכגודל צדקותו וחסידותו של אותו צדיק כן היה מדת עניותו, כל ימות השבוע היה ניזון מלחם צר ומים לחץ אותם השיג ברוב עמל ויגיעה, כשבשום אופן לא אבה ליהנות מן הצדקה.

על אף כל זאת, השתוקק תמיד להשיג לכבוד שבת קצת בשר עוף, כדי לקיים את מצוות עונג שבת בהידור. לצורך כך היה טרוד מתחילת השבוע להשיג עוף כדי שיהיה לו מזה בשר לשבת, אבל מעולם לא הזדמן לו די מעות כדי לקנות עוף שלם, ועל אף כל השתדלויותיו היה תמיד משיג רק חתיכה קטנה של בשר עוף לכבוד שבת.

גם את אותה חתיכה קטנה של בשר עוף, היה משיג תמיד רק בערב שבת אחרי חצות היום, כשלאחר מאמצים מרובים הצליח ללקט במשך כל השבוע מעות כדי חצי רייני"ש, ובהם היה קונה את חתיכת הבשר.

כיון שהשעה כבר היתה מאוחרת, כבר לא היו עופות מצויים באיטליזים והשוק כבר היה סגור ומסוגר, ולכן היה מסתובב בבתי העיירה לחפש אחר מישהו שיואל בטובו למכור לו חתיכת בשר עוף. עד שהיה מוצא בקצה העיירה, יהודי שהיה מוכן למכור לו חתיכה קטנה של בשר, וזאת במחיר כפול ומכופל ממחירה האמיתית.

דבריהם הם זכרונם

מן הבית ישראל מגור רבי ישראל אלטר זיע"א - ב' אדר תשל"ז

משנת חייו של הבית ישראל זיע"א היה תדיר להוסיף על הקדושה, כאשר לדרגות הקדושה אין גבול וקץ. תבע הוא כן מכל מי שהתקרב אליו, להוסיף קדושה על קדושה.

במיוחד בא הדבר לידי ביטוי, בשולחנותיו הטהורים מידי שבת בשבתו, שבאמרותיו הנוקבות ויורדות לאחרי בטן היה מדרבן את כל המסתופפים בצילו, להרבות בקדושה. כשרגיל היה להוסיף ולציין, שהדבר אפשרי במיוחד על ידי קדושת השבת המשפיעה על כל יהודי תוספת קדושה.

הביא הבית ישראל בשם אביו האמרי אמת זיע"א, שכשם שיש תוספת שבת בזמן, כך יש גם תוספת שבת בקידוש המחשבה, שאף שמעיקר הדין אין איסור על הרהור בדיבור חול, משום תוספת שבת יש להזהר אף מהרהור של חול בשבת. וביאר בזה את דברי רש"י על הפסוק 'ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך - כשתבוא שבת יחא בעיניך כאילו מלאכתך עשויה שלא תהרהר אחר מלאכה', שזה המשך למה שאמר הכתוב קודם לכן "זכור את יום השבת לקדשו" שמזה לומדים על דין תוספת שבת.

הוסיף הבית ישראל ואמר, שזהו הפירוש במה שאומרים בתפילה 'עם מקדשי שביעי', שאף שהשבת קדושה קבועה, מוסיפים בני ישראל ומקדשים אותה קדושה על קדושה.

מנהגו של הבית ישראל זיע"א היה להתחיל את תפילת המנחה בערב שבת, עם זמן הדלקת הנרות בירושלים, ארבעים דקות קודם השקיעה, כך שאמירת 'לכה דודי' היה נאמר מבעוד יום קודם השקיעה.

מן הבית ישראל זיע"א

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

בְּשָׁבוּעַ זֹה, שַׁבָּת מְבָרְכִין חֶדֶשׁ אֶדָר, שֶׁהוּא גַם שַׁבָּת שְׁקָלִים', מוֹצָאִים מֵאֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵי סִפְרֵי תוֹרָה, וּבִסְפָר הַתּוֹרָה הַשְּׁנֵי קוֹרְאִים בְּפִרְשֵׁת כִּי תִשָּׂא הַמְדַבֵּר עַל מִצְוֹת מִחֲצִית הַשְּׁקָל, עֲלֶיהָ מְכַרְזִים לְקִרְאת חֶדֶשׁ אֶדָר שֶׁבּו נֹתְנִים אֶת הַפָּסֶף לְצַדֵּי הַקְּרֵבֶת הַקְּרֵבָנוֹת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁיִּבְנֶה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

וְאִפְלוּ שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ לְצַעֲרֵינוּ הַגָּדוֹל עַדֵּן הָרַב, בְּכָל זֹאת אֲנַחְנוּ מְזַכְרִים אֶת הַמִּצְוָה הַמִּיחָדֶת הַזֶּה, לְהַזְכִּיר לָנוּ אֶת מָה שֶׁצָּרִיךְ הֵיחָד לְהִיזֵת בְּשִׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הַזֶּה

בְּנוֹי, מִתּוֹךְ תִּקְוָה שְׂאֵכֵנו נִזְכֶּה בְּמַהֲרָה שׁוֹב לְרְאוֹת אֶת עֲבוֹדַת הַקְּרֵבָנוֹת.

אֲדַע עִם כָּל הַתְּקוּוֹת וְהַתְּפִלוֹת לְבִנְיַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, נִזְכִּיר אֶת הַדְּבָר שֶׁכִּלְמֵי יוֹדְעִים, שֶׁאִפְלוּ בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַחֲשׂוּבָה כָּל כָּךְ, לֹא הִזְחָה אֶת הַשַּׁבָּת.

וְזֶה קִשּׁוֹר בְּמִיחָד אֲלֵיכֶם הַיְלָדִים, כִּי גַם אֶת לְמוּד הַתּוֹרָה שֶׁל תֵּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּנוּ, לֹא הִזְחָה בְּשִׁבִיל בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

אִם נִחְבֵּר בֵּין הַדְּבָרִים, שְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וְרִבּוּי פְּבוּדָה בְּמִיחָד אֲצִל תֵּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּנוּ הַמְּקִימִים אֶת הָעוֹלָם, אוֹלֵי נִזְכֶּה שֶׁזֶּה יִזְרֶה אֶת בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַמְּקוּוֹה, כִּפִּי שֶׁאֲמָרוּ חַז"ל שֶׁאִם יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְרוּ שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת, מִיָּד נִגְאָלִים.

שַׁבָּת שְׁלוֹם.

משל ונמשל

היה החפץ חיים דורש ואומר, כי שבת קדשינו הוא תמצית הלב של האומה היהודית, ומשום כך מוטל עלינו בראש ובראשונה לדאוג לשלמות קדושתה.

והיה ממשיל על כך משל למה הדבר דומה:

חולה שמחלתו גברה עליו ונכנס לכלל סכנה, זימנו רופאים ידועי שם להתייעצות כיצד ניתן להצילו, וכל רופא הציע תרופה אחרת ודרך טיפול שונה.

היה שם רופא מפורסם ובעל וותק וניסיון רב, והוא בדק את החולה ביסודיות, ולאחר מכן פנה אל חבריו הרופאים ואמר: עד שאתם מחפשים תרופות שונות, בידקו נא את הדופק שלו, ותבחינו מיד כי הדופק הולך ונחלש, ומצבו של החולה חמור מאוד, ולכן תחילה יש לחפש אמצעים כדי לחזק את לבו, בטרם נחפש תרופה לשאר אבריו החולים, אחרת לא נועיל לו מאומה בכל התרופות ואמצעי הריפוי האחרים.

הנמשל:

בעוונותינו הרבים אנו חולים מבחינה רוחנית, רופאינו הרוחניים מחפשים תרופות לתחלואים השונים שגופו של יהודי לוקה בהם, אולם תחילה עלינו לרפא את הלב, הוא שבת המלכה, שהיא יסוד אמונתנו, ורק כך יוכלו לרפאות את שאר המחלות הרוחניות.

שבעים פנים לתורה

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון

תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של

הילד משה יעקב בן יונה

בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואת, ישועות,

פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"ג, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com